

Superhrdinové jsou prostě jiní

Ještě než začnu vyprávět, jak se udála celá ta šlamastyka ve škole i doma, musím vás upozornit, že tyto zápisky jsou přísně tajné. Nikomu totiž není nic po tom, proč například oslava narozenin tety Hely skončila katastrofou, proč se náš třídní křeček Lenochoď kryl maskovacími barvami nebo proč náš učitel fyziky vypadal jako praštěný barvoslepy kľauň.

A to ze všeho nejdůležitější: Nikdo nesmí poznat mou tajnou identitu, protože jinak by se celý svět ocitl v nebezpečí! Nehledě na moji důstojnost. Protože kdyby se 6. B (b jako bídáci) a její ještě horší třídní učitel doktor Vrzák dozvěděli, že já, Sebastian Božislav von Rušipes, jsem ve skutečnosti superhrdina „Mozeť“, už bych neměl v životě ani minutu klidu. A moji druhové Barbara „Akční Barbie“ Brodská a Martin „Chameleon“ Kozlovský samozřejmě taky ne. Protože my tři

a Martinův imaginární kamarád Denis „Pose-
routka“ dohromady tvoříme tým superhrdinů
„Neskutečná třiapůlka“. Fakticky!

Každému, kdo někdy četl nějaký komiks o super-
hrdinech anebo o nich viděl film jako třeba „Spi-
derman“, by mělo být hned jasné, že svoje zážitky
nezapisuji dobrovolně. Nikdo přece nesmí vědět,
kdo ten superhrdina vlastně je. Kdo se ukrývá za
tajuplnou maskou. Kdo bojuje proti bezpráví na
světě, proti zlu celého vesmíru a proti cvičení na
náradí v hodinách tělocviku! Protože za každým
superhrdinou se přece ukrývá nějaký úplně nor-
mální, tuctový člověk. Tak přísahám.

Proto už si hrdinové ostatně taky nepišou žádné deníky. Ze strachu, že by se ty deníky mohly dostat do špatných rukou. A pak vypadají totálně hloupě, protože na obálce jejich deníku je malý obrázek jednorožce, který v bublině pestrobarevným písmem tvrdí, že superhrdiny prostě miluje. A taky nic nezapisují do památníků, ať o to ta vyzáblá Uršula Šmicová žadoní sebevíc. Ona chce

totiž získat jenom ukázkou mého rukopisu, aby mohla falšovat moje písmo. A já mám na krku dost všelijakých zbytečných starostí a mrzutostí i bez toho.

Tak to ne! Na to určitě nemám místo!

Ale protože mě k tomu přinutila moje máti, protože můj psychiatr dr. Zvoníček ji přinutil, aby se přinutila mě přinutit, abych si někam zapsal všechna dobrodružství, která mě potkala, tak musím chtě nechtě stejně všechno zapsat. I když vlastně daleko radši kreslím, než píšu. Hlavně komiksy, jak už jste si nejspíš stihli všimnout.

Samozřejmě jsem to všechno mohl doktoru Zvoníčkovvi odvyprávět. Ale tak snadné to se mnou mít nebude. Protože si myslím, že doktor Zvoníček ve skutečnosti není vůbec žádný doktor, který by chtěl pomáhat lidem, ale spíš takový doktor, který chce manipulovat jejich myšlenkami. A dokud si nebudu absolutně jistý, že doktor Zvoníček nepatří mezi padouchy, budu prostě držet pusu a neřeknu mu vůbec nic! Ani slovo! To si máti může bědovat a naříkat, jak chce, že doma nedokážu držet klapačku ani minutu, ale u doktora mlčím jako hrob.

„Vidíte, co si s tím chlapcem zkusím,“ říkala nedávno úplně zoufale a dodala, „to má ale po svém otci. Ten taky nemá všech pět pohromadě.“ Máti zírala na doktora Zvoníčka v naději, že jí nějak pomůže. Pak zase dostala škytavku. Máti má škytavku už od chvíle, co jsem se narodil. Což po jednom strašlivě trapném vystoupení náhle a nečekaně ukončilo její kariéru operní pěvkyně. Dnes mi to neodpustila. Jako bych za to mohl já! Můj psychiatr, což je mimochodem doktor pro lidi s hlavou, která nefunguje úplně správně, tvrdí, že

mám takzvanou fotografickou paměť. V podstatě to znamená, že si dokážu všimnout skoro všeho, co uvidím. Doktor Zvoníček si ale myslí, že u mě je tato schopnost jako perla hozená sviním. Protože prý stejně vždycky ze všeho vyvodím chybné závěry. Kvůli tomu, že mám moc bohatou fantazii. Sice si můžu kdykoli prohlížet obrázky ve své hlavě, ale prý neumím správně pochopit, co na nich vlastně je. Často na nich rozeznávám jen bezvýznamné maličkosti a pak pro stromy nevidím les. Protože se pak zblázní nejdříve moje myšlenka a hned nato taky moji učitelé, moje máti a všichni ostatní, kdo mě znají, protože se musejí vymáchat ve všech mých trablech.

„To má po svém otci!“ opakovala máti pořád dokola. „V mojí rodině nikdo žádné myšlenky nemá!“

Nejdříve jsem si své příhody zapisovat nechtěl. Ale potom mi dal doktor Zvoníček takový návrh. Měli bychom sepsat smlouvu, říkal. A v té smlouvě se oba zavážeme k absolutní mlčenlivosti. Což znamenalo, že máti o tom nebude moct drbat se sousedkami jako o všem ostatním.

Ten kluk už nemá ani
jediné čisté spodky, tak
jsem mu dneska oblékla
jedny svoje.

Hned nato jsem tedy sepsal smlouvu.

„Sestavil, se říká,“ vysvětlila mi máti. „Smlouva se sestavuje!“

Co? Co se na ní sestavuje? pomyslel jsem si. Nějaká stavebnice, nebo co? Když je něco sestavené, může se to poskládat úplně jinak, než to člověk původně myslel. Ale moje smlouva měla platit přesně tak, jak byla napsaná. A tak mi máti po delší diskusi nakonec dovolila tu smlouvu přece jen sepsat, i když u toho dost divně koulela očima. Máti smlouvu nejdříve nechtěla podepsat a tvrdila, že prokletá už stejně dávno je, a kromě toho

SMLOUVA

Sebastianovy příhody jsou absolutně tajné a nesmí se vykecat nikomu dalšímu. Když je i tak někdo vyžvaní, bude prokletý a zasáhne ho blesk, až bude ~~sedět na záchodě~~

ho kousne vzteklá liška

Sebastian von Rušipes

Sebastian von Rušipes

Josefina Hanalora von Rušipes

Josefina Hanalora von Rušipes

Dr. Zvoníček

jí moje smlouva asi nepřipadala dost vybraná. Po menších úpravách textu a delší domluvě doktora Zvoníčka ji ale nakonec přece jen podepsala.

„A pořádně se vypovídej! Zapiš úplně všechno, ať to bude cokoli. Všechno musí ven!“ tvrdil doktor Zvoníček. Všechno musí ven, tohle rčení znám od našeho pana doktora. Jednou s tím k nám přišel, když jsem spolykal všechny máminy drobné. Máti pak dostala pokutu za parkování, protože už nenašla ani minci, kterou by hodila do automatu. Strážnice jí nechtěla vůbec věřit, že jsem jí přihrádku na drobné vyjedl do poslední koruny. No jo.

Na doktorovo nabádání jsem jen přikývl. Máti znovu protočila oči a škytla. Opravdu by si měla zajít někam na oční. Aby jí to s těma očima nezůstalo.

Tak, ale teď už je čas začít vyprávět můj příběh.